

[Handelsministeren.]

Budgettets Tilrettelægning og utilfreds med Tillægsbevillingslovforslagets Opstilling. Det kan imidlertid ikke være det afgørende. Det afgørende maa være Realiteten, det afgørende maa være, at det ærede Medlem faktisk erkender, at det ikke i Tider som disse er muligt at tilvejebringe Balance baade paa Driftsbudgettet og paa Formuebudgettet. Intet Land har heller været i Stand til at tilvejebringe en saadan Balance. Overalt hvor man vender sig med Spørgsmaal, om der er Balance paa Budgetterne, hvad enten det er i de rigeste Lande eller i de fattigere Lande, ser man, at det er umuligt at tilvejebringe Driftsbalance, fordi alle Forhold forrykkes bogstavelig talt fra Maaned til Maaned. De Underskud, vi har, er forholdsvis ikke større end de Underskud, som findes paa andre Staters Budgetter.

Overfor et Par mindre Detailspørgsmaal, der har været forhandlet ogsaa i Finansudvalget, gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger. I det ene Tilfælde drejer det sig om, hvorvidt Statsskovvæsenet skal kunne regne med den øgede Værdi i skovede Beholdninger af Træer, der er oparbejdet, men endnu ikke solgt; i det andet Tilfælde drejer det sig om Forslag om, at Staten, hvad der ikke hidtil har været Tilfældet, tager til Indtægt Renterne af de til Stats-Laanefonden ydede Midler, der andrager mange Millioner Kroner. Hidtil er Renten direkte tilskrevet Stats-Laanefondens Kapitaler, uagtet Stats-Laanefondens Midler jo er tilflydt Stats-Laanefonden direkte fra Statskassen. Det forekommer mig, at der er god Grund til i begge Tilfælde at følge de stillede Forslag, som jeg ogsaa har Indtrykket af, at Folketingets Finansudvalg i det væsentlige har accepteret.

Andre Enkeltheder, som det ærede Medlem fremførte, skal jeg ved denne Lejlighed lade uomtalt, der bliver jo senere rig Anledning til at drøfte alle Spørgsmaal vore finansielle Forhold vedrørende, dels i Finansudvalget, dels her i Salen.

Korsgaard: Jeg maa først med Tilfredshed konstatere, at det dog altsaa er lykkedes at faa en Slags Debat ud af det, endskønt de tre egentlige Regeringspartier havde sluttet sig sammen om ikke at ville sige noget ved denne Lejlighed. Hvor kole-risk jeg end maa have været i Gaar, maa mine Udtalelser dog have haft en saadan Form, at visse Personer ikke har ment at kunne holde sig tilbage i Situationen, og til dem maa jeg da først og fremmest hen-

regne det ærede Medlem Hr. Krag, men selv den fungerende Finansminister bærede jo Tinget med nogle Bemærkninger.

Jeg maa dog sige, at de Bemærkninger, den højtærede fungerende Finansminister fremsatte, og som man dog skulde have troet vilde være blevet af finansiell Art, var ikke meget oplysende; det var en Gentagelse, dels af det, Finansministeren selv har sagt, og dels af det, jeg personlig udtalte i Gaar. Med Hensyn til de to Hovedindvendinger, som jeg gør mod Regnskabet, havde den fungerende Finansminister, i hvert Fald saa vidt jeg hørte, overhovedet ikke et Ord tilovers. Hovedsagen i det finansielle er jo, om man med Rimelighed kan sige, at en Kursdifference, skaffet ved Optagelse af et Laan, kan overføres til det almindelige Driftsbudget til Dækning af visse Renteudgifter. Det mener jeg altsaa ikke den kan.

Det andet Spørgsmaal var ogsaa det ærede Medlem Hr. Krag inde paa. Nu nærer jeg ingen Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Krag i sin Tid har været en fremragende Pædagog, men jeg gaar ogsaa ud fra, at Bogholderi har ikke været et af de Fag, som han har beskæftiget sig med i sin Tid, for havde det været Tilfældet, tror jeg ikke, han vilde kunne være kommet med saadan noget underligt noget som det, han sagde om dette Spørgsmaal, idet han virkelig for Alvor syntes at mene, at det, om man betragter det som et Laan eller ikke, kunde være afgørende for Driftsbalancen.

Hr. Krag —

Formanden: Det hedder: Det ærede Medlem Hr. Krag.

Korsgaard: Ja, undskyld, det er saa svært at huske Ordet „ærede“ under visse Omstændigheder, men altsaa det ærede Medlem Hr. Krag synes aabenbart heller ikke at have den Hukommelse, som han mener, jeg ganske har sat til i den senere Tid, for hvis han havde det, saa vilde han jo kunne huske, at man med Hensyn til de Kriselove, vi har vedtaget, det være sig i 1931 eller i 1932, paa de paagældende Tidspunkter forventede, at Indtægter og Udgifter gik lige op. Efter dette kan det aldrig blive andet end en højst angribelig Regnskabsopstilling paa den ene Side at trække en meget stor Portion af Udgifterne ud af Opstillingen og føre den over paa Formueparagraffen, men beholde alle Indkomsterne. Det synes jeg dog, der maatte kunne være almindelig Enighed om, at dette kan ikke være det rigtige.